

Arrest

nr. 162 072 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER SCHUEREN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidige derde asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven als degene die door haar vader P.S. worden aangevoerd in het kader van diens derde asielaanvraag. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden opgeworpen als die door haar vader aangehaald, niet betwist.

Inzake zijn vader wordt bij arrest nr. 162 070 van 15 februari 2016 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Pakistaanse autoriteiten die hem en zijn gezin zouden zoeken en beschuldigen van blasfemie.

Verzoekers tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 148 666 van 26 juni 2015 omdat zijn asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en verwijst hij naar documenten neergelegd door zijn zoon P.A.: een brief van hun kerk in Pakistan, een krant met een oproepingsbericht, en algemene informatie over christenen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 148 666 van 26 juni 2015 werd besloten dat de door hem ingeroepen vrees voor vervolging niet aannemelijk en ongeloofwaardig is, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerdere verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers kritiek dat “de landinformatie waarop het CGVS zich beroept niet in het administratief dossier zit” mist feitelijke grondslag, gelet op de vaststelling dat de informatie waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing naar verwijst en waarop hij zich steunt wel degelijk als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (AD, map ‘11/15753 Y + BY’, stuk 5, ‘landeninformatie’).

Verzoekers betoog dat hij “aan verwerende partij liet weten een kopie te willen bekomen van het dossier” en dat “dit verzoek per email alsook telefonisch geschiedde en gewezen werd op het dringend karakter” blijkt nergens uit de stukken in het administratief dossier, en wordt door verzoeker zelf niet met enig begin van bewijs gestaafd. Uit het administratief dossier blijkt niet, noch toont verzoeker in concreto aan dat hij of zijn raadsman het Commissariaat-generaal hebben gecontacteerd met de vraag om inzage in het dossier in het kader van onderhavige asielaanvraag, noch met de vraag om kopieën van administratieve documenten. Verzoekers betoog mist in die zin feitelijke grondslag.

Uit het verzoekschrift en de door verzoeker hier als bijlage aan gevoegde stukken blijkt daarentegen dat verzoeker(s) advocaat zich met zijn vraag om een kopie te bekomen van (welbepaalde) informatie in het administratief dossier tot de verkeerde instantie heeft gericht, namelijk de Dienst Openbaarheid van Bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl verzoeker(s) advocaat zich, zo wordt terecht gesteld in de verweernota en blijkt uit de bij die nota gevoegde informatie, tot het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (meer bepaald de dienst Advocaten) had moeten wenden indien hij kopieën van welbepaalde informatie van of inzage in zijn asioldossier wilde bekomen. Uit niets blijkt echter en verzoeker toont niet aan dat hij dit heeft gedaan, zodat het Commissariaat-generaal geenszins een nalatig handelen dienaangaande kan worden verweten. Verzoekers stelling dat de noodzakelijke stukken hem niet werden overgemaakt en hij derhalve niet met kennis van zaken een beroep kan indienen tegen de bestreden beslissing, gaat dan ook niet op en kan niet worden aanvaard (nu dit louter aan hemzelf en/of zijn advocaat te wijten en toe te schrijven is).

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift stelt dat hij “op vrijdag 27 november 2015 de volledige originele krant mocht ontvangen waaruit het krantenartikel komt voorgelegd tijdens deze asielaanvraag”, betreft het door hem dienaangaande als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stuk geen origineel, doch een, zoals hij het document zelf in de bijgevoegde inventaris aanduidt, “kopie (origineel oproepingsbericht uit krant)”. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit ’s Raads arrest nr. 148 666 van 26 juni 2015 waarin in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die redenen, gelet op de concrete vaststelling van de commissaris-generaal omtrent de (in grammaticaal slecht Engels opgestelde) inhoud van dit stuk, een vaststelling welke door verzoeker niet wordt weerlegt, en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en allerhande ((ver)vals(t)e) documenten, zoals o.a. krantenartikelen, er tegen betaling kunnen worden verkregen, kan aan het door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte krantenartikel, alsook aan de brief van een kerk in Pakistan, geen bewijswaarde worden gehecht.

Een verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de situatie van Christenen in Pakistan volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat dit artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in de provincie Punjab in Pakistan sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij als bewijs van haar vrees voor vervolging een krantenartikel ter ondersteuning indiende en daar thans de originelen van neerlegt. Verzoekende partij wijst er op dat zij in elk geval een begin van bewijs heeft ingediend. Zij vervolgt dat het CGVS haar verwijt dat de christelijke gemeenschap onwetend is over het feit dat zij wordt gezocht, doch meent dat het niet redelijk is om de brief van de pastoor die de feiten bevestigt te weigeren op grond van het gesolliciteerd karakter. Verzoekende partij stelt dat op deze wijze een onredelijke bewijslast rust op haar.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 8 januari 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo verzoekende partij ter terechtzitting het krantenartikel van 26 juli 2015 in origineel neerlegt, gaat zij voorbij aan de in voornoemde beschikking opgenomen grond dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's

Raads arrest nr. 148 666 van 26 juni 2015 waarin in het kader van de vorige asielaanvraag van verzoekende partij tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad voegt hier nog aan toe dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de concrete vaststelling van de commissaris-generaal omtrent de (in grammaticaal slecht Engels opgestelde) inhoud van dit stuk en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande ((ver)vals(t)e) documenten, zoals o.a. krantenartikelen, tegen betaling kunnen worden verkregen, kan aan het door verzoekende partij aangebrachte krantenartikel, alsook aan de brief van een kerk in Pakistan, geen bewijswaarde worden gehecht.

Behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoekende partij geen concrete tegenargumenten aan waaruit het tegendeel kan blijken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Bijgevolg brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS